

Tristoletnico „Don Quixota“ praznuje letos Španija. Štiri mesta so se prepirala, češ da se je v njih rodil slavni Cervantes. Končno so dognali, da je bil rojen v Alcalí de Henares v Novi Kastiliji. Ko je izdal prvi zvezek „Don Quixota“, se nihče ni zmenil za to duhovito satiro Cervantes si je pa znal pomagati. Izdal je brezimno brošuro, v kateri brani pred napadi nekega „gospoda Cervantesa“ in namiguje, da so v njegovi knjigi popisane istinite sodobne osebe. Ljudje, ki so bili že pred tristo leti željni senzacije, kakor danes, so iz radovednosti začeli kupovati „Don Quixota“, in v nekaterih tednih je bil Cervantes slaven mož. Doslej so zgodbe tega smešnega viteza izdali na Španskem 422krat, v Angliji 100krat, na Francoskem 200krat itd.

George Sand. Ob stoletnici rojstva te znane pisateljice so ji postavili spomenik v luxemburškem vrtu v Parizu. Bila je emancipiranka in prvoboriteljica za „žensko osvobojenje“. Francoski pisatelj Belleville pravi o njej: „Njena babica ni imela vere, njena mati ni imela čednosti, in njen mož ni imel duha, da bi jo bil razumel.“ Njeno življenje, ločeno od soproga, je bilo razuzdano. Že v mladosti se je hotela nekoč umoriti. Pozneje se je oblačila v moško obleko, si je nadela moško ime — Jurij —, a je ostala ženska, prav posvetna, strastna svetovna dama. Rodbinske sreče ni poznala in se je odpovedala rodbinskemu življenju. Jela je sovražiti družbo in njene moralne nauke, katere je dolžila, da so lažnjivi. Razuzdano življenje je obrnilo pozornost nanjo, velika pisateljska nardarjenost, ki se je zlivala v ognjevite romane, jej je pridobila ime, in postala je slavna in oboževana. Vendar pa kot pisateljica ni padla tako nizko, kakor poznejši francoski pisatelji. Edino, kar je ostalo dobrega na njej, je bila dobrotnost, s katero je razdajala potrebnim svoje s peresom pridobljeno premoženje. Ko jo njeni častivci brezmejno proslavljajo, je pač le pravično, ako naglašamo, da so družbi škodljivi oni nazori, ki jih je razglašala v spisih in izvajala v svojem življenju.

J. F. Watts. V kratkem času so umrli trije izmed največjih sodobnih slikarjev: Whistler, Lenbach in Watts. Poslednji je bil rojen v Londonu l. 1817. V mladosti je potoval na jug in se v Italiji navzel umetniškega duha. Prvo njegovo veliko delo je bila romantična slika „Pavel in Frančiška“, dalje

„Roland hiti za Fato morgano“ in „Usmiljeni Samaritan“. Okolo l. 1880. je stopil v krog takozvanih pre-rafaelitov. Kot mislec in pesniško navdihljen romantik je Watts v tej šoli, ki se je oddaljila od realizma, našel največ sebi sorodnega. Pozneje pa se je posebno odlikoval kot portretist. V portretu so Angleži mojstri, bolj kakor v drugih strokah, a Watts je zaslovel po pravici kot prvi med njimi. Kdor gre skozi „Portretno galerijo“ v Londonu, se nehote ustavi pred Wattsovimi slikami, ki so izredno glo-

Glave hunhuških roparjev, v kletkah za svarilo izobešene v Mandžuriji.

boke in izrazite. Obraz kardinala Manninga na primer je gotovo eno najglobljih portretnih del. Poleg tega je slikal alegorije, polne predrznih idej. Njegove alegorične podobe se zde kakor vržene vun v vesoljstvo, plavajoče ideje v meglenih svetovih. Njegova „Nada“ n. pr. sedi na svetu z zavezanimi očmi in nagiba uho k struni, na kateri lahko igrajo njeni prsti. Bil je tudi kipar. Kot prvi je slikarsko umetnost zanesel tudi v plakate. Dasi star blizu devetdeset let, je še letos razstavil svoje slike v Londonu.